

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 17. december 2012

Sag 175/2012

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Tyge Trier, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Roskilde den 17. maj 2011 og af Østre Landsrets 20. afdeling den 12. januar 2012.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Jon Stokholm, Michael Rekling, Hanne Schmidt og Oliver Talevski.

Påstande

Kærende, T, har gentaget sin principale påstand om, at Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering ophæves. Han har endvidere gentaget sin subsidiære påstand om, at der indtil videre ikke sker udlevering, og har mere subsidiært nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Justitsministeriet. Han har mest subsidiært gentaget sin påstand om, at udlevering sker på vilkår om, at han overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagens behandling mv.

Kæremålet har været mundtligt behandlet, men T har ikke givet møde. Da han som anført i landsrettens kendelse unddrog sig meldepligten den 17. oktober 2011 og siden har været eftersøgt, har det ikke været muligt at indkalde ham til den mundtlige behandling af kæremålet.

Hans forsvarer har oplyst, ”at han har kontakt med T via e-mail, og at T er bekendt med retsmødet i Højesteret den 10. december 2012”.

Forsvareren har i tilknytning hertil til støtte for den subsidiære påstand om, at udlevering undlades indtil videre, anført, at sagen ikke kan fremmes uden T's tilstedeværelse. Der er ikke sket forkyndelse for ham, og det er betænkeligt at fremme sagen på det foreliggende grundlag.

Supplerende sagsfremstilling

Indledningsvis bemærkes, at T i en række dokumenter er benævnt TT.

Ved europæisk arrestordre af 1. september 2010 anmodede de græske myndigheder om, at T, der er græsk statsborger, udleveres til strafforfølgning i Grækenland. Af arrestordren fremgår, at den offentlige anklager ved Retten i Første Instans på Rhodos har indledt strafforfølgning mod T for fem forbrydelser og en forseelse, og at undersøgelsesdommeren for Rhodos på grundlag heraf har udstedt arrestordre i tre sager.

Forhold g) i den tredje sag angår gentagen dokumentfalsk efter den græske straffelov og er nærmere beskrevet således i arrestordren:

”... På ovennævnte sted og i ovennævnte periode (dvs. på Rhodos fra 25-02-2005 til 30-08-2005) har han forsætligt og ved at benytte forurettedes [S.'s] checkhæfter trukket eller endosseret checks ved på dets vegne at sætte en underskrift og selskabets officielle segl uden at have beføjelse til at tegne selskabet med det formål at vildlede tredjemand

...

Han har i særdeleshed krænket det forurettede selskabs [rettigheder] ved at trække:

...

Han trak desuden på vegne af selskabet: g) check nr. dateret den 30-04-2005 på 400.000 euro med sin underskrift udstedt til ordre aktieselskabet med selskabsnavnet ”K” på forurettede selskabs konto nr. i Rhodos-filialen af ” Bank ”, der blev præsenteret til betaling den 06-05-2005, men ikke kunne indløses på grund af manglende dækning.”

T blev ved udeblivelsesdom af 6. marts 2007 afsagt af Kriminalretten i Rhodos i sag idømt fængsel i 5 år og en bøde på 5.000 euro vedrørende den ovenfor nævnte check på 400.000 euro. I retsbogen og dommen (i dansk oversættelse) hedder det bl.a.:

"I retsmødet d.d., som var offentligt, oplæste dommeren navnet på den tiltalte, TT, boende i Rhodos [by], X, men denne var ikke fremmødt.

Af kvitteringen af 1.2.2007 for forkyndelse for den tiltalte, foretaget , politifunktionær på Rhodos, fremgår det, at den tiltalte var lovligt og rettidigt tilsagt (strafferetsplejelovens artikel 366, 320 og 321) til at møde i dag for denne ret. Eftersom han ikke er fremmødt, skal han derfor dømmes, som om han var til stede (strafferetsplejelovens artikel 340, stk. 2).

Derefter tog Statsadvokaten ordet og oplæste anklagen i sammendrag og tilføjede, at han til støtte for anklagen havde indkaldt det i slutningen af anklageskriftet anførte vidne, hvis navn er lovmæssigt meddelt den tiltalte i henhold til strafferetsplejelovens artikel 326 f., som det fremgår af kvittering for forkyndelsen, og begærede det i anklageskriftet anførte dokument oplæst.

...

Adspurg om sin identitet sagde anklagemyndighedens vidne, at han hed A, ..., og at han blot kendte den tiltalte, men ikke var i familie med ham. Derpå aflagde han ed med hånden på biblen i henhold til strafferetsplejelovens artikel 218 og afgav så følgende forklaring: Han betalte ikke checken.

Efter afhøringen af vidnet oplæstes det dokument, der var anført i anklageskriftet, nemlig fotokopien af en check.

...

Dommeren erklærede så bevisførelsen for afsluttet og gav ordet til anklageren, som redegjorde for anklagen og nedlagde påstand om, at den tiltalte erklæres skyldig.

...

RETTE HAR PÅ GRUNDLAG AF LOVEN TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Ud fra bevisførelsen, der har fundet sted i offentligt retsmøde ved denne ret, den forklaring, som anklagemyndighedens vidne har afgivet under ed, og hele forhandlingen i sagen finder retten det godtgjort og er blevet overbevist om, at den tiltalte har begået den overtrædelse af checkloven, han står tiltalt for, og at han skal erklæres for skyldig heri. Nærmere betegnet findes det godtgjort, at han på Rhodos den 30.4.2005 fuldt bevidst udstedte en check, som ikke blev indløst af trassaten, da der på tidspunktet for udstedelsen eller betalingen ikke indestod hertil svarende midler; checken har nr. trukket på Bank, Rhodos filial, udstedt til ordre aktieselskabet K, lydende på 400.000 euro. Checken blev forevist af ihændehaveren A den 6.5.2005 i ovennævnte bank, men blev ikke indløst, da der ingen dækning var.

THI KENDES FOR RET

Den tiltalte findes skyldig i den 30.4.2005 på Rhodos bevidst at have udstedt en check, som ikke blev indløst af trassaten, da der ikke indestod hertil svarende midler på tidspunktet for udstedelsen eller betalingen; checken har nr. trukket på Bank, Rhodos filial, udstedt til ordre aktieselskabet K, lydende på 400.000 euro. Checken blev forevist af ihændehaveren A den 6.5.2005 i ovennævnte bank, men blev ikke indløst, da der ingen dækning var.

...

Anklageren nedlagde derpå påstand om, at den tiltalte idømmes fængsel i fem (5) år og en bøde på fem tusind (5.000) euro.

...

RETTEHAR PÅ GRUNDLAG AF LOVEN TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Det forhold, som den tiltalte er kendt skyldig i, er anført i og straffes i henhold til artikel 1, 14, 26, stk. 1, artikel 27, stk. 1, i straffeloven og i henhold til artikel 79 i lov nr. 5960/33 (checkloven) som ændret ved artikel 1 i lovdekret 1325/72 og artikel 4, stk. 1, i lovdekret 2408/96.

...

THI KENDES FOR RET

Tiltalte, som er fundet skyldig i ovennævnte forhold, idømmes fængsel i fem (5) år og en bøde på fem tusind (5.000) euro."

Det græske medlem ved Eurojust har ved e-mail af 19. november 2012 til det danske medlem ved Eurojust bl.a. oplyst:

"On behalf of Mr B and further to my previous email, please be kindly informed that against the court decision of March 6, 2007, appeal was exercised, but was rejected as unsupportive according to the court decision 3524/2009. The execution of the judgement of March 6, 2007, is pending for execution by the relevant authority."

Der er indhentet en udskrift af straffeattesten vedrørende T dateret den 17. oktober 2012 fra det græske justitsministeriums kriminalregister. Heraf fremgår, at den seneste tilførsel til straffeattesten er en dom afsagt den 4. juli 2001.

Det danske medlem ved Eurojust har ved e-mail af 19. november 2012 til anklagemyndigheden bl.a. oplyst:

"Efter aftale og efter drøftelse med det nationale medlem for Grækenland ved Eurojust, , fremsender jeg hermed supplerende oplysninger til brug for højesterets-sagen:

1. Der er rejst spørgsmål om en mulig ne bis in idem situation i relation til en tidligere græsk dom vedrørende TT. Der har været usikkerhed om datoen for dommen, men det ligger nu fast, at den relevante dom vedrørende en check på 400.000 euro er fra den 6. marts 2007 (sag nr.). Det er den dom, der har sammenhæng med det anførte på s. 17 i arrestordren under g), der omhandler den samme check på 400.000 euro. Jeg har således sammen med det græske nationale medlem sammenholdt dommen af 6. marts 2007 og punkt g) i arrestorden og fået bekræftet, at det er

- den samme check, der er genstand for dommen og dette punkt i arrestorden. Alt, inklusive checknummeret, stemmer overens.
2. Det græske nationale medlem har yderligere oplyst, at der, selvom checken er den samme, er tale om to forskellige lovovertrædelser i henholdsvis dommen og arrestorden. I dommen fra 6. marts 2007 er T dømt for overtrædelse af checkloven, mens han i henhold til arrestorden skal retsforfølges for den alvorligere forbrydelse "forgery of cheque" (dokumentfalsk)." ...
 3. ... Dommen fra 6. marts 2007 er, efter at anken er blevet afvist, endelig, som det fremgår af en mail af 19. november 2012 fra den græske desk ved Eurojust ... Der er, som det ligeledes fremgår, ikke sket fuldbyrdelse af dommen.
 4. Som det også fremgår af min mail korrespondance med den græske desk, har der været rejst spørgsmål vedrørende tilførslerne om T til det græske strafferegister, idet kun domme afsagt indtil 2001 fremgår. Som det fremgår af svaret, er de 4 domme, der er nævnt på side 2 i min mail af 25 oktober 2012, imidlertid endelige, idet appel er afvist. Det græske nationale medlem har oplyst, at den manglende tilførsel skyldes forsinkelser og store sagsmængder hos den lokale ret."

De domme, som er omtalt under pkt. 4 i e-mailen, er de fire domme, der er nævnt i landsrettens kendelse. Den ene dom – dommen af 9. februar 2007 i sag – angår en check, der er omfattet af den nye europæiske arrestordre til Justitsministeriet vedrørende yderligere checkforhold. Som anført af landsretten er denne arrestordre sat i bero på grund af T' undvigelse.

Retsgrundlaget

Udleveringsloven og dens forarbejder

I udleveringsloven (lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005 om udlevering af lovovertrædere med senere ændringer) hedder det i § 10 d bl.a.:

"§ 10 d. Udlevering kan ikke finde sted, når den, der søges udleveret, her i landet eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering, er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, her i landet er benådet for handlingen. Udlevering kan endvidere afslås, hvis den, der søges udleveret, er dømt eller frifundet for handlingen i en stat uden for Den Europæiske Union. Uanset at den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i en anden stat end den, der har anmodet om udlevering, kan udlevering dog kun afslås efter bestemmelserne i 1. og 3. pkt., hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i denne stat."

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre mv.).

Det hedder i de almindelige bemærkninger til lovforslaget (L 168, Folketingstidende 2002-2003, tillæg A, s. 4297 ff.) bl.a.:

"4.1.1. Forholdet til Den europæiske Menneskerettighedskonvention

Det fremgår af rammeafgørelsens præambelbetragtning nr. 12 og artikel 1, stk. 3, at reglerne i rammeafgørelsen er fastsat under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, som fremgår af artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Efter artikel 6 i TEU bygger unionen på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles. Det følger endvidere af bestemmelsen, at unionen respekterer den grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.

Lovforslag indebærer således ingen ændringer af Danmarks forpligtelse til at overholde de grundlæggende rettigheder og principper, der bl.a. følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

I præambelbetragtning nr. 13 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv. er anført, at personer ikke må udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det fremgår allerede af den gældende § 10 (nr. 3) i udleveringsloven, hvortil den foreslåede § 10 j, stk. 1, henviser, at udlevering kun kan ske på vilkår af, at en eventuel idømt dødsstraf ikke fuldbyrdes.

I lyset af denne udtrykkelige bestemmelse i præamblen til rammeafgørelsen samt de indkomne høringssvar har Justitsministeriet fundet det naturligt at indsætte en bestemmelse, der præciserer, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Der henvises herved til de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2 (om udlevering til stater uden for EU) og § 10 h, stk. 2 (om udlevering til EU-medlemsstater).

Justitsministeriet har overvejet, om der bør indsættes en generel bestemmelse i udleveringsloven, der udtrykkeligt fastsætter, at udlevering ikke må finde sted, hvis udlevering ville stride mod Danmarks internationale menneskeretlige forpligtelser.

Det er imidlertid almindeligt anerkendt i dansk ret, at Danmark er forpligtet til at overholde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som er gjort til en del af dansk ret ved lov nr. 285 af 29. april 1992. Der er endvidere – Justitsministeriet bekendt – ikke i anden national lovgivning er indsat en sådan særlig bestemmelse, der udtrykkeligt fastslår denne forpligtelse. På den baggrund har Justitsministeriet ikke fundet det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at foreslå indsat en sådan generel bestemmelse. Hertil kommer, at en sådan bestemmelse ikke ville give yderligere vejledning, men ville derimod kunne give anledning til urigtige modsætningsslutninger i forhold anden lovgivning.

Det bemærkes, at de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2 og § 10 h, stk. 2, naturligvis ikke indebærer, at de bestemmelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – f.eks. artikel 6 om kravet om en retfærdig rettergang – der ikke udtrykkeligt nævnes i udleveringsloven, ikke finder anvendelse.

...

4.1.5. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

4.1.5.1. Udlevering skal efter den obligatoriske afslagsgrund i artikel 3, stk. 2, afslås, hvis det af de oplysninger, som den anmodede medlemsstats myndigheder er i besiddelse af, fremgår, at den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i den anmodede eller en anden medlemsstat for den handling, som den pågældende nu ønskes udleveret for. Hvis den pågældende blev kendt skyldig, skal udlevering dog kun afslås, hvis straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning ("ne bis in idem"). Bestemmelsen vedrører således tilfælde, hvor der i strid med princippet om "ne bis in idem" er indledt strafforfølgning eller afsagt dom i en medlemsstat, selv om den pågældende allerede var dømt eller frifundet for det samme forhold.

Efter udleveringslovens § 8 kan der ikke ske udlevering, når den, der søges udleveret, i Danmark er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Denne bestemmelse tager ikke stilling til betydningen af domme afsagt i andre stater. Danmark har imidlertid folkeretligt taget forbehold over for artikel 9 i den europæiske udleveringskonvention således, at Danmark vil kunne afslå udlevering, hvis den pågældende ved endelig dom i en tredje stat er frifundet eller domfældt for handlingen, eller hvis de kompetente myndigheder i en tredje stat har besluttet at undlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse.

Rammeafgørelsen er således på dette punkt i overensstemmelse med gældende ret. Som følge af det foreslåede nye kapitel 2 a om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater, foreslår Justitsministeriet, at der i dette kapitel indsættes en afslagsgrund svarende til § 8, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10 d, stk. 1, 1. pkt., hvorefter udlevering skal afslås, hvis den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet for den samme handling her i landet eller i en anden EU-medlemsstat, end den stat, der anmoder om udlevering af den pågældende.

...

4.1.5.2. Efter rammeafgørelsens artikel 4, stk. 5, kan udlevering endvidere afslås, hvis den anmodede medlemsstat er i besiddelse af oplysninger om, at den person, der er om-

fattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i et land uden for EU for den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren. Bestemmelsen udvider området for princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning til ligeledes at omfatte domme afsagt i en anden stat end den anmodende eller anmodede stat – herunder stater uden for EU.”

Den EU-retlige regulering

I Rådets afgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) – rammeafgørelsen – hedder det i artikel 3, nr. 2, bl.a.:

”Artikel 3

Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt ”den fuldbyrdende judicielle myndighed”) afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

- 1) ...
 - 2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning
- ...”

I den engelske, tyske, franske og svenske udgave af rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, hedder det:

“Article 3

...

The judicial authority of the Member State of execution (hereinafter "executing judicial authority") shall refuse to execute the European arrest warrant in the following cases:

...

2. if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a Member State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing Member State;

...”

"Artikel 3

...

Die Justizbehörde des Vollstreckungsstaats (nachstehend "vollstreckende Justizbehörde" genannt) lehnt die Vollstreckung des Europäischen Haftbefehls ab,

...

2. wenn sich aus den der vollstreckenden Justizbehörde vorliegenden Informationen ergibt, dass die gesuchte Person wegen derselben Handlung von *einem Mitgliedstaat* rechtskräftig verurteilt worden ist, vorausgesetzt, dass im Fall einer Verurteilung die Sanktion bereits vollstreckt worden ist, gerade vollstreckt wird oder nach dem Recht des Urteilsmitgliedstaats nicht mehr vollstreckt werden kann;

... "

"Article 3

...

L'autorité judiciaire de l'État membre d'exécution (ci-après dénommée "autorité judiciaire d'exécution") refuse l'exécution du mandat d'arrêt européen dans les cas suivants:

...

2) s'il résulte des informations à la disposition de l'autorité judiciaire d'exécution que la personne recherchée a fait l'objet d'un jugement définitif pour les mêmes faits par *un État membre*, à condition que, en cas de condamnation, celle-ci ait été subie ou soit actuellement en cours d'exécution ou ne puisse plus être exécutée selon les lois de l'État membre de condamnation;

... "

"Artikel 3

...

Den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten (nedan kallad den verkställande rättsliga myndigheten) skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i följande fall:

...

2. Om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersökte ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftätagande dom i *en medlemsstat*, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum." (fremhævet her).

EU-Domstolen har i dom af 16. november 2010 i sag *C-261/09 Gaetano Mantello*, taget stilling til rækkevidden af artikel 3, nr. 2. Sagen drejede sig om udlevering af Mantello fra Tyskland til strafforfølgning i Italien, hvor han var tiltalt for bl.a. deltagelse i en kriminel

organisation, som handlede med kokain. Spørgsmålet for den tyske domstol var, om artikel 3, nr. 2, var til hinder for udlevering af Mantello til Italien, fordi Mantello i Italien ved dom af 30. november 2005 var straffet med fængsel i 3 år, 6 måneder og 20 dage for besiddelse af kokain med henblik på videresalg. Domstolen udtalte om fortolkningen af artikel 3, nr. 2, bl.a.:

- ”36 Princippet om gensidig anerkendelse, der ligger til grund for rammeafgørelsens opbygning, indebærer i medfør af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, at medlemsstaterne i princippet har pligt til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre (dom af 1.12.2008, sag C-388/08 PPU, Leymann og Pustovarov, Sml. I, s. 8983, præmis 51).
- 37 Medlemsstaterne kan således kun nægte at fuldbyrde en sådan ordre i de tilfælde med ikke-obligatorisk fuldbyrdelse, der er opregnet i rammeafgørelsens artikel 3, samt i de tilfælde, som er opregnet i dennes artikel 4 (jf. i denne retning Leymann og Pustovarov-dommen, præmis 51).
- 38 Begrebet ”samme handlinger” i rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), kan derfor ikke overlades til en vurdering foretaget af de judicielle myndigheder i hver medlemsstat i henhold til deres nationale ret. Det følger af kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, at såfremt bestemmelsen ikke henviser til medlemsstaternes ret for så vidt angår dette begreb, skal begrebet undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen (jf. analogt dom af 17.7.2008, sag C-66/08, Kozłowski, Sml. I, s. 6041, præmis 41 og 42). Det udgør således et selvstændigt EU-retligt begreb og kan derfor være genstand for en præjudiciel forelæggelse fra enhver domstol, der har fået forelagt en tvist herom, på de betingelser, som er fastsat i afsnit VII i protokol nr. 36 til TEUF vedrørende overgangsbestemmelser.
- 39 Det bemærkes, at begrebet ”samme handlinger” også findes i gennemførelseskonventionens artikel 54[konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen]. I denne sammenhæng er begrebet blevet fortolket således, at det kun henviser til selve eksistensen af de faktiske omstændigheder og omfatter en helhed af konkrete omstændigheder, der er indbyrdes uadskilleligt forbundne, uanset handlingernes retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet (jf. dom af 9.3.2006, sag C-436/04, Van Esbroeck, Sml. I, s. 2333, præmis 27, 32 og 36, og af 28.9.2006, sag C-150/05, Van Straaten, Sml. I, s. 9327, præmis 41, 47 og 48).
- 40 Henset til, at gennemførelseskonventionens artikel 54 og rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), har samme formål, der består i at undgå, at en person på ny bliver straffet retligt forfulgt eller dømt for de samme handlinger, må den fortolkning, der gives af dette begreb inden for rammerne af gennemførelseskonventionen, også gælde i forbindelse med rammeafgørelsen.
- 41 Når den fuldbyrdende judicielle myndighed får kendskab til, at der eksisterer en endelig dom i en medlemsstat for de samme handlinger som dem, der er omhandlet i den europæiske arrestordre, som den har fået forelagt, skal myndigheden i henhold

til rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), afslå at fuldbyrde arrestordren på betingelse af, at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

...

- 48 Ligesom rammerne for samarbejdet, der er fastsat i gennemførelseskonventionens artikel 57, bestemmer rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan anmode den judicielle myndighed i den medlemsstat, hvor afgørelsen er blevet afsagt, om retlige oplysninger om den præcise karakter af afgørelsen med henblik på at fastslå, om denne i medfør af den nationale ret i nævnte stat er af en sådan karakter, at den skal anses for at indebære, at adgangen til strafforfølgning definitivt er ophørt på nationalt plan (jf. analogt Turanský-dommen, præmis 37).

...

- 50 Under omstændigheder som dem, der er omhandlet i hovedsagen, hvor den udstedende judicielle myndighed som svar på en anmodning om oplysninger som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, som den fuldbyrdende judicielle myndighed har fremsat, har givet underbyggende forklaringer, der udtrykkeligt konstaterer, at dens forudgående dom ikke omfattede de forhold, der er omhandlet i dens arrestordre, og derfor ikke var til hinder for den retsforfølgning, der er omhandlet i arrestordren, skulle den fuldbyrdende judicielle myndighed drage alle følger af de vurderinger, som den udstedende myndighed har foretaget i sit svar."

Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985, hvortil der henvises i den ovennævnte dom, har følgende ordlyd:

"En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning."

EU-Domstolen har bl.a. i dom af 9. marts 2006 i sag C-436/04, *Leopold Henri von Esbroeck*, taget stilling til rækkevidden af denne bestemmelse. Domstolen udtalte bl.a.:

"27 Det fremgår ... for det første af ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 54, som indeholder ordene "samme strafbare handlinger", at denne bestemmelse kun henviser til selve eksistensen af de pågældende faktiske omstændigheder og ikke til deres retlige subsumption.

...

- 30 Princippet *ne bis in idem* som fastsat i sidstnævnte artikel indebærer nødvendigvis, at der består en gensidig tillid mellem de kontraherende stater i deres respektive strafferetsplejeordninger, og at hver enkelt af de nævnte stater accepterer en anvendelse af strafferetlige bestemmelser, der er i kraft i de øvrige kontraherende stater, uanset om en anvendelse af statens egen retsorden måtte føre til en anden løsning (*Gözütok og Brügge-dommen*, præmis 33).

- 31 Det følger heraf, at en eventuelt divergerende retlig subsumption af de samme faktiske omstændigheder i to forskellige kontraherende stater ikke er til hinder for anvendelsen af gennemførelseskonventionens artikel 54.
- 32 Af de samme grunde kan kriteriet om identitet for så vidt angår den retlige interesse, der søges beskyttet, heller ikke lægges til grund, idet denne kan variere fra én kontraherende stat til en anden.
- 33 Disse betragtninger støttes endvidere af artikel 54's formål, som er at undgå, at en person, der udøver sin ret til fri bevægelighed, som følge heraf retsforfølges for de samme strafbare handlinger på flere kontraherende staters område (Gözütok og Brügger-dommen, præmis 38, samt dom af 10.3.2005, sag C-469/03, Miraglia, Sml. I, s. 2009, præmis 32).
- 34 Således som generaladvokaten har anført i punkt 45 i forslaget til afgørelse, sikres denne ret til fri bevægelighed kun effektivt, hvis den person, som har begået en bestemt handling, ved, at når han en gang er blevet dømt og har afsonet sin straf, eller efter omstændighederne er blevet endeligt frikendt i en medlemsstat, kan han bevæge sig inden for Schengen-området uden at skulle frygte at blive retsforfulgt i en anden medlemsstat, fordi denne handling udgør en særlig lovovertrædelse i henhold til retsordenen i sidstnævnte medlemsstat.
- 35 Da de nationale straffelovgivninger ikke er harmoniserede, ville et kriterium, der hviler på den retlige subsumption af de faktiske omstændigheder eller den retlige interesse, der søges beskyttet, risikere at skabe lige så mange hindringer for den frie bevægelighed i Schengen-området, som der er strafferetssystemer i de kontraherende stater.
- 36 Under disse omstændigheder er det eneste kriterium, der er relevant med henblik på anvendelsen af gennemførelseskonventionens artikel 54, kriteriet om, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af konkrete omstændigheder, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske."

EU-Domstolen har endvidere i dom af 11. december 2008 i sag C-297/07, *Klaus Bourquain*, fortolket artikel 54 i Schengen-aftalen og udtalt bl.a.:

- "33 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet *ne bis in idem* i gennemførelseskonventionens artikel 54 kan finde anvendelse på en straffesag, som er indledt i en kontraherende stat på grund af strafbare handlinger, for hvilke den tiltalte allerede er blevet endeligt dømt i en anden kontraherende stat, selv om den straf, han er blevet pålagt, i medfør af lovgivningen i den stat, hvor han er blevet dømt, aldrig har kunnet fuldbyrdes.
- 34 Det skal indledningsvis præciseres, dels, at en dom afsagt *in absentia*, som Kommissionen har gjort gældende i sit skriftlige indlæg, principielt også kan være om-

fattet af anvendelsesområdet for gennemførelseskonventionens artikel 54 og dermed udgøre en processuel hindring for, at der indledes en ny straffesag.

...

- 37 På denne baggrund indebærer gennemførelseskonventionens artikel 54 nødvendigvis, hvad enten den anvendes på en dom, som er afsagt in absentia i overensstemmelse med en kontraherende stats nationale lovgivning, eller på en almindelig dom, at der består en gensidig tillid mellem de kontraherende stater i deres respektive strafferetlige systemer, og at enhver af disse stater accepterer anvendelsen af gældende strafferetlige bestemmelser i de øvrige kontraherende stater, uanset om anvendelsen af statens egen nationale lovgivning måtte føre til en anden løsning (jf. i denne retning Gözütok og Brügge-dommen, præmis 33).

...

- 40 Den omstændighed, at proceduren for sager, hvori der er afsagt dom in absentia, i henhold til fransk ret ville have medført genåbning af straffesagen, hvis K. Bourquain var blevet pågrebet inden forældelsesfristens udløb, og inden der blev givet amnesti, dvs. mellem den 26. januar 1961 og den 31. juli 1968, udelukker imidlertid ikke i sig selv, at domfældelsen in absentia alligevel skal kvalificeres som en endelig dom som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 54.
- 41 For at respektere formålet med gennemførelseskonventionens artikel 54, som er at undgå, at en person, der udøver sin ret til fri bevægelighed, som følge heraf retsforfølges for de samme strafbare handlinger på flere kontraherende staters område (jf. Gözütok og Brügge-dommen, præmis 38), er det nødvendigt, at en dom som den, der blev afsagt den 26. januar 1961 af tribunal permanent des forces armées de la zone est constantinoise, hvorved der i henhold til lovgivningen i den kontraherende stat, som indledte den første straffesag, blev truffet en endelig afgørelse vedrørende de strafbare handlinger, som tilregnes den pågældende, respekteres inden for Den Europæiske Union.
- 42 Virkeliggørelsen af nævnte formål ville således blive bragt i fare, hvis særegenheder i de nationale procedurer, såsom artikel 120 og 121 i den franske code de justice militaire pour l'armée de terre, ikke tillod, at der opretholdes en fortolkning af begrebet endelig dom som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 54, der omfatter domme, som er afsagt in absentia i overensstemmelse med national lovgivning.

...

- 45 Da en dom, som er afsagt uden den tiltaltes tilstedeværelse, under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder skal anses for endelig med henblik på anvendelsen af gennemførelseskonventionens artikel 54, skal der tages stilling til, om fuldbyrdesbetingelsen i nævnte artikel, dvs. betingelsen om, at sanktionen ikke længere kan kræves fuldbyrdet, også er opfyldt, når den sanktion, som er blevet pålagt ved den første dom, på intet tidspunkt, heller ikke før der blev givet amnesti, eller der indtrådte forældelse, umiddelbart har kunnet fuldbyrdes.

...

- 47 Denne fuldbyrdelsesbetingelse foreskriver ... ikke, at sanktionen i medfør af lovgivningen i denne dømmende stat skal have kunnet fuldbyrdes umiddelbart, men kræver blot, at en sanktion, som er pålagt ved en endelig afgørelse, "ikke længere kan kræves fuldbyrdet". Ordene "ikke længere" henviser til det tidspunkt, hvor der indledes ny strafferetlig forfølgning, som giver anledning til, at den kompetente ret i den anden kontraherende stat skal efterprøve, om betingelserne i gennemførelseskonventionens artikel 54 er opfyldt.
- 48 Det følger heraf, at fuldbyrdelsesbetingelsen i artikel 54 er opfyldt, når det er fastslået, at den sanktion, som er pålagt i den første kontraherende stat, ifølge denne stats lovgivning ikke længere kan fuldbyrdes på det tidspunkt, hvor den anden straffesag indledes mod den samme person for de samme strafbare handlinger, som allerede har ført til en domfældelse i den første kontraherende stat.
- 49 Denne fortolkning bestyrkes af formålet med gennemførelseskonventionens artikel 54, som er at undgå, at en person, der udøver sin ret til fri bevægelighed, som følge heraf retsforfølges for de samme strafbare handlinger på flere kontraherende staters område.
- 50 Denne ret til fri bevægelighed kan i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, kun sikres effektivt, hvis den pågældende har sikkerhed for, at han, når han én gang er blevet dømt, og den sanktion, som han er blevet pålagt, ikke længere kan fuldbyrdes i henhold til lovgivningen i den dømmende kontraherende stat, kan bevæge sig inden for Schengenområdet uden at skulle frygte at blive retsforfulgt i en anden kontraherende stat, fordi sanktionen på grund af processuelle særegenheder i den første kontraherende stats lovgivning ikke har kunnet fuldbyrdes umiddelbart.
- ..."

Artikel 4 i tillægsprotokol 7 til den europæiske menneskerettighedskonvention

Artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 af 22. november 1984 til den europæiske menneskerettighedskonvention har følgende ordlyd:

"Stk. 1. Under én og samme stats jurisdiktion skal ingen i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken han allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i overensstemmelse med denne stats lovgivning og strafferetspleje.

Stk. 2...

Stk. 3..."

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dom af 10. februar 2009 i sagen *Sergey Zolotukhin mod Rusland* (nr. 14939/03) taget stilling til rækkevidden af artikel 4, stk. 1. Menneskerettighedsdomstolen udtalte bl.a. følgende:

“78. The Court considers that the existence of a variety of approaches to ascertaining whether the offence for which an applicant has been prosecuted is indeed the same as the one of which he or she was already finally convicted or acquitted engenders legal uncertainty incompatible with a fundamental right, namely the right not to be prosecuted twice for the same offence. It is against this background that the Court is now called upon to provide a harmonised interpretation of the notion of the “same offence” – the *idem* element of the *non bis in idem* principle – for the purposes of Article 4 of Protocol No. 7. While it is in the interests of legal certainty, foreseeability and equality before the law that the Court should not depart, without good reason, from precedents laid down in previous cases, a failure by the Court to maintain a dynamic and evolutive approach would risk rendering it a bar to reform or improvement (see *Vilho Eskelinen and Others v. Finland* [GC], no. 63235/00, § 56, ECHR 2007-...).

79. An analysis of the international instruments incorporating the *non bis in idem* principle in one or another form reveals the variety of terms in which it is couched. Thus, Article 4 of Protocol No. 7 to the Convention, Article 14 § 7 of the UN Covenant on Civil and Political Rights and Article 50 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union refer to the “[same] offence” (*[même] infraction*), the American Convention on Human Rights speaks of the “same cause” (“*mêmes faits*”), the Convention Implementing the Schengen Agreement prohibits prosecution for the “same acts” (“*mêmes faits*”), and the Statute of the International Criminal Court employs the term “[same] conduct” (“*[mêmes] actes constitutifs*”). The difference between the terms “same acts” or “same cause” (“*mêmes faits*”) on the one hand and the term “[same] offence” (“*[même] infraction*”) on the other was held by the Court of Justice of the European Communities and the Inter-American Court of Human Rights to be an important element in favour of adopting the approach based strictly on the identity of the material acts and rejecting the legal classification of such acts as irrelevant. In so finding, both tribunals emphasised that such an approach would favour the perpetrator, who would know that, once he had been found guilty and served his sentence or had been acquitted, he need not fear further prosecution for the same act (see paragraphs 37 and 40 above).

80. The Court considers that the use of the word “offence” in the text of Article 4 of Protocol No. 7 cannot justify adhering to a more restrictive approach. It reiterates that the Convention must be interpreted and applied in a manner which renders its rights practical and effective, not theoretical and illusory. It is a living instrument which must be interpreted in the light of present-day conditions (see, among other authorities, *Tyrer v. the United Kingdom*, 25 April 1978, § 31, Series A no. 26, and *Christine Goodwin v. the United Kingdom* [GC], no. 28957/95, § 75, ECHR 2002-VI). The provisions of an international treaty such as the Convention must be construed in the light of their object and purpose and also in accordance with the principle of effectiveness (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 123, ECHR 2005-I).

81. The Court further notes that the approach which emphasises the legal characterisation of the two offences is too restrictive on the rights of the individual, for if the Court limits itself to finding that the person was prosecuted for offences having a different legal classification it risks undermining the guarantee enshrined in Article 4 of Protocol No. 7 rather than rendering it practical and effective as required by the Convention (compare *Franz Fischer*, cited above, § 25).

82. Accordingly, the Court takes the view that Article 4 of Protocol No. 7 must be understood as prohibiting the prosecution or trial of a second “offence” in so far as it arises from identical facts or facts which are substantially the same.

...

107. The Court reiterates that the aim of Article 4 of Protocol No. 7 is to prohibit the repetition of criminal proceedings that have been concluded by a “final” decision (see *Franz Fischer*, cited above, § 22, and *Gradingner*, cited above, § 53). According to the Explanatory Report to Protocol No. 7, which itself refers back to the European Convention on the International Validity of Criminal Judgments, a “decision is final” if, according to the traditional expression, it has acquired the force of *res judicata*. This is the case when it is irrevocable, that is to say when no further ordinary remedies are available or when the parties have exhausted such remedies or have permitted the time-limit to expire without availing themselves of them”. This approach is well entrenched in the Court’s case-law (see, for example, *Nikitin v. Russia*, no. 50178/99, § 37, ECHR 2004-VIII, and *Horciag v. Romania* (dec.), no. 70982/01, 15 March 2005).

108. Decisions against which an ordinary appeal lies are excluded from the scope of the guarantee contained in Article 4 of Protocol No. 7 as long as the time-limit for lodging such an appeal has not expired. On the other hand, extraordinary remedies such as a request for reopening of the proceedings or an application for extension of the expired time-limit are not taken into account for the purposes of determining whether the proceedings have reached a final conclusion (see *Nikitin*, cited above, § 39). Although these remedies represent a continuation of the first set of proceedings, the “final” nature of the decision does not depend on their being used. It is important to point out that Article 4 of Protocol No. 7 does not preclude the reopening of the proceedings, as stated clearly by the second paragraph of Article 4.

...

110. Like the Chamber, the Court reiterates that Article 4 of Protocol No. 7 is not confined to the right not to be punished twice but extends to the right not to be prosecuted or tried twice (see *Franz Fischer*, cited above, § 29). Were this not the case, it would not have been necessary to add the word “punished” to the word “tried” since this would be mere duplication. Article 4 of Protocol No. 7 applies even where the individual has merely been prosecuted in proceedings that have not resulted in a conviction. The Court reiterates that Article 4 of Protocol No. 7 contains three distinct guarantees and provides that no one shall be (i) liable to be tried, (ii) tried or (iii) punished for the same offence (see *Nikitin*, cited above, § 36)."

Højesterets begrundelse og resultat

Indledning

Justitsministeriet besluttede den 22. december 2010 på baggrund af en europæisk arrestordre af 1. september 2010, at T skal udleveres til strafforfølgning i Grækenland. Hovedspørgsmålet under denne sag er, om Justitsministeriets afgørelse er lovlig.

T unddrog sig den 17. oktober 2011 sin meldepligt og har været eftersøgt siden. Det har som følge heraf ikke været muligt at indkalde ham til den mundtlige behandling af kæremålet i Højesteret. Højesteret finder, at kæremålet kan behandles, uanset at T ikke har været til stede under den mundtlige behandling.

Udleveringslovens § 10 d og princippet om "ne bis in idem"

Det fremgår af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 1. pkt., at udlevering ikke kan finde sted, "når den, der søges udleveret, her i landet eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union *end den medlemsstat, der har anmodet om udlevering*, er dømt eller frifundet for den *samme strafbare handling*" (fremhævet her). Udlevering kan dog kun afslås, hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes, jf. § 10 d, stk. 1, sidste pkt.

Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 3, nr. 2, i Rådets afgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse (rammeafgørelsen). Efter rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, skal den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, "hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de *samme handlinger af en anden medlemsstat*, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning" (fremhævet her). I bl.a. den engelske, tyske, franske og svenske udgave af artikel 3, nr. 2, anvendes udtrykket "*en medlemsstat*" i stedet for udtrykket "*en anden medlemsstat*".

EU-Domstolen har i dom af 16. november 2010 i sag C-261/09, Gaetano Mantello, fastslået, at rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, også finder anvendelse i et tilfælde, hvor en dom i en straffesag var afsagt af en domstol i den medlemsstat, som anmodede om udlevering til strafforfølgning.

Det fremgår endvidere af den nævnte dom (præmisserne 39-40), at udtrykket "samme handlinger" i rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, er et selvstændigt EU-retligt begreb, og at dette begreb skal fortolkes på samme måde som begrebet "samme strafbare handlinger" i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen. I denne sammenhæng er begrebet ble-

vet fortolket således, at det henviser til selve eksistensen af de faktiske omstændigheder og omfatter en helhed af konkrete omstændigheder, der er indbyrdes uadskilleligt forbundne, uanset handlingernes retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet af dem.

EU-Domstolen har endvidere i dom af 11. december 2008 i sag C-297/07, Klaus Bourquain, fastslået, at domfældelse in absentia anses for en endelig dom som omhandlet i Schengenkonventionens artikel 54, selv om sagen efter anmodning kan "genåbnes", jf. præmisserne 40-43. Højesteret finder, at dette også må antages at gælde efter rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2.

Det fremgår af forarbejderne til udleveringsloven, at reglerne i loven ikke indebærer ændringer i Danmarks forpligtelse til at overholde de grundlæggende rettigheder og principper, der bl.a. følger af den europæiske menneskerettighedskonvention.

Efter artikel 4, stk. 1, i tillægsprotokol 7 til den europæiske menneskerettighedskonvention skal ingen i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, "for hvilken han allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i overensstemmelse med denne stats lovgivning og strafferetspleje". Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 10. februar 2009 i sagen Zolotukhin mod Rusland, at artikel 4, stk. 1, skal forstås således, at den forhindrer "the prosecution or trial of a second offence in so far as it arises from identical facts or facts which are substantially the same", jf. præmis 82. Det fremgår endvidere af dommen, at en afgørelse er endelig i artikel 4, stk. 1's forstand, når den ikke længere kan anfægtes ved ordinære retsmidler, jf. præmis 107.

Højesteret finder, at udleveringslovens § 10 d, stk. 1, trods sin ordlyd må fortolkes i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2, og artikel 4 i tillægsprotokol 7, således at princippet om "ne bis in idem" også er til hinder for udlevering af en person til strafforfølgning, hvis den tidligere dom er afsagt i den medlemsstat, der anmoder om udlevering.

Vurdering af den foreliggende sag

Ved dommen af 6. marts 2007 fra Retten i Rhodos blev T fundet skyldig i den 30. april 2005 på Rhodos bevidst at have udstedt en check på 400.000 euro, som ikke blev indløst af

trassaten, da der ikke indestod hertil svarende midler på tidspunktet for udstedelsen eller betalingen. Checken, der havde nr. _____, blev trukket på _____ Bank, Rhodos filial, og udstedt til ordre aktieselskabet "K". Checken blev forevist af ihændeleveren den 6. maj 2005 i _____ Bank, men blev ikke indløst, da der ingen dækning var. For dette forhold blev T straffet for overtrædelse af den græske checklov. Han blev idømt fængsel i 5 år og en bøde på 5.000 euro. Det er oplyst, at dommen er endelig, og at den afventer fuldbyrdelse ved den relevante myndighed.

I forhold g) i sag nr. 3 i arrestordren er T sigtet for gentagen dokumentfalsk efter den græske straffelov ved på vegne af selskabet S. uden at have beføjelse hertil at have trukket en check på 400.000 euro den 30. april 2005 udstedt til ordre aktieselskabet "K" i Rhodos-filialen af _____ Bank. Checken, der har nr. _____, blev præsenteret til betaling den 6. maj 2005, men kunne ikke indløses på grund af manglende dækning.

Som det fremgår, angår dommen af 6. marts 2007 og forhold g) i sag nr. 3 den samme check. Uanset at dommen af 6. marts 2007 og forhold g) i sag nr. 3 henfører handlingerne til forskellige lovbestemmelser i græsk ret, angår dommen og forholdet efter Højesterets opfattelse "samme strafbare handling" i udleveringslovens § 10 d, stk. 1's forstand. Da dommen er endelig og afventer fuldbyrdelse, er udleveringslovens § 10 d, stk. 1, til hinder for, at T udleveres til strafforfølgning vedrørende forhold g) i sag nr. 3.

Højesteret ophæver derfor Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering til strafforfølgning for så vidt angår forhold g) i sag nr. 3.

Den omstændighed, at arrestordren omfatter et forhold, som ikke kan føre til udlevering, udelukker ikke, at de andre påståede strafbare forhold, der er nævnt i arrestordren, kan danne grundlag for udlevering.

Grækenland har efter anmodning udleveret en straffeattest dateret den 17. oktober 2012 vedrørende T. Denne straffeattest omfatter imidlertid kun domme afsagt indtil 2001.

Det er i forbindelse med sagens behandling ved landsret og Højesteret oplyst, at der ved de græske domstole er afsagt andre domme i straffesager mod T i perioden efter 2001. Det er op-

lyst, at den manglende tilførsel af senere domme i kriminalregisteret skyldes forsinkelser og store sagsmængder hos den lokale ret. Der foreligger ikke oplysninger om hverken antallet af domme eller deres nærmere indhold, herunder om dommene vedrører handlinger, som indgår i de forhold, der er omfattet af arrestordren. Der foreligger heller ikke en nærmere underbygget vurdering fra de græske myndigheder af, om dommene i givet fald indebærer, at strafforfølgning vil være i strid med princippet om "ne bis in idem".

Højesteret finder på denne baggrund, at sagen ikke er tilstrækkeligt oplyst til at bedømme, om udleveringslovens § 10 d, stk. 1, er til hinder for, at T udleveres til strafforfølgning i Grækenland for et eller flere af de andre forhold i arrestordren.

Højesteret ophæver derfor tillige Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering til strafforfølgning vedrørende de andre forhold i arrestordren, således at sagen med hensyn til disse forhold hjemvises til fornyet behandling i Justitsministeriet.

Thi bestemmes:

Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om, at T skal udleveres til strafforfølgning i Grækenland, ophæves for så vidt angår forhold g) i sag nr. 3 i den europæiske arrestordre af 1. september 2010.

Justitsministeriets afgørelse ophæves endvidere for så vidt angår de andre forhold i arrestordren, således at sagen med hensyn til disse forhold hjemvises til fornyet behandling i Justitsministeriet.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for byret, landsret og Højesteret.

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

K E N D E L S E

Afsagt den 12. januar 2012 af Østre Landsrets 20. afdeling
(landsdommerne B. Tegldal, Ole Dybdahl og Lone Dahl Frandsen).

20. afd. nr. S-1515-11:

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Tyge Trier, besk.)

T har køret Roskilde Rets kendelse af 17. maj 2011 (9-222/2011), hvorefter han skal udleveres til strafforfølgning i Grækenland, med endelige påstande om, at Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering ophæves, subsidiært at der indtil videre ikke sker udlevering, og mest subsidiært, at udlevering sker på vilkår om, at han overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, jf. udleveringslovens § 10 b.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Kæremålet har været mundtligt forhandlet i retsmøder den 18. og 19. oktober samt 22. december 2011.

T blev i medfør af udlændingelovens § 18 b, stk. 2, varetægtsfængslet den 17. december 2010 på baggrund af en europæisk arrestordre fra de græske myndigheder. Den 7. juli 2011 blev varetægtsfængslingen ændret til surrogatfængsel, således at han skulle deponere sit pas hos politiet og tre gange om ugen melde sig ved Lokalpoliti (senere ændret til to gange om ugen). Den 17. oktober 2011 unddrog han sig sin meldepligt hos politiet, og han har ikke givet møde til den mundtlige forhandling af kæremålet. Politiet har den 17. oktober 2011 iværksat en eftersøgning.

Landsretten har ved kendelse af 1. december 2011 bestemt blandt andet, at sagen ikke skulle udsættes på indhentelse af straffeattest og yderligere oplysninger fra de græske myndigheder om verserende og pådømte straffesager, ligesom der ikke fandtes grundlag for at udsætte sagen på yderligere vidneførsel.

Supplerende sagsfremstilling

Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om udlevering af T er sålydende:

"Ved europæisk arrestordre af 1. september 2010 har de græske myndigheder anmodet om, at den græske statsborger T, født den 23. maj 1966, udleveres til strafforfølgning i Grækenland.

Udleveringsbegæringen er omfattet af reglerne i udleveringslovens kapitel 2 a og 3 a om udlevering af lovovertrædere til medlemsstater i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005 om udlevering af lovovertrædere, som senest ændret ved lov nr. 99 af 10. februar 2009.

Ved brev af 21. december 2010 har Midt- og Vestsjællands Politi i medfør af udleveringslovens § 18 b, stk. 4, forelagt spørgsmålet om udlevering af T for Justitsministeriet til afgørelse.

Det fremgår af sagen, at T blev anholdt i Danmark den 17. december 2010, og at Retten i Roskilde samme dag afsagde kendelse om varetægtsfængsling af ham med henblik på udlevering til de græske myndigheder.

T har ikke meddelt samtykke til udlevering til Grækenland.

Idet betingelserne for udlevering findes opfyldt, bestemmer Justitsministeriet hermed i medfør af udleveringslovens § 18 b, stk. 4, at T skal udleveres til de græske myndigheder til strafforfølgning for de i udleveringsbegæringen anførte forhold.

Justitsministeriet bemærker, at betingelserne i udleveringslovens § 10 a er opfyldt, herunder at de forhold, som T er sigtet for, er omfattet af udleveringslovens § 10 a, stk. 2, idet forholdene efter græsk ret kan straffes med fængsel i 10 år, og tilsvarende handlinger er strafbare efter dansk ret. Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på, at der efter det oplyste ikke foreligger forhold, som, jf. udleveringslovens §§ 10 c - 10 i, kan begrunde afslag på anmodningen om udlevering.

Udleveringen sker på de vilkår, der er angivet i udleveringslovens § 10 j, jf. § 10.
..."

Af den nævnte arrestordre af 1. september 2010 fremgår bl.a., at T sigtes for forskellige forbrydelser, herunder dokumentfalsk begået i 2004 og 2005 vedrørende adskillige checks, herunder bl.a. en check udstedt den 30. april 2005 på 400.000 € (se nærmere om denne check nedenfor i forbindelse med afgørelse af 6. marts 2007 truffet af kriminalretten af 1. instans på Rhodos).

Den 30. september 2011 har anklagemyndigheden ved appelretterne på Dodokaneserne afgivet følgende erklæring:

"Som svar på ... henvendelse beder vi Dem informere Sirene-kontoret i Danmark om, at T

- 1) I perioden 1986-2001, ved græske kriminalretter af første instans, har fået i alt 21 endelige domme på i alt 2 år, 108 måneder og 70 dages fængselsstraf for diverse lovovertrædelser.
- 2) I perioden 2004-2006 har fået syv ikke-endelige domme, afsagt af kriminalretter af første instans. Disse sager verserer nu ved domstole af anden instans, på Rodos.
- 3) Vedr. anbringenderne fra T advokat:
 - a) Det er usandt, at han i perioden 2009-2011 skulle være idømt straffe på 60 års fængsel.
 - b) I stedet for at søge tilflugt i EU-lande, burde og kunne han være kommet til stede i retten for at tilbagevise anklagerne.

..."

I fortsættelse af det netop citerede har T anført følgende:

"...

His crimes are financial and for these crimes we request his extradition..and finally as Prosecutor wrote, it is obvious that a/m person declare untruth statements in order to avoid the Greek Justice.

...”

Den 14. oktober 2011 rettede det danske justitsministerium henvendelse til anklagemyndigheden ved appelretterne på Dodokaneserne. Af brevet fremgår bl.a.:

”...

The defense counsel for T has presented a judgment of 6 March 2007 by the Criminal Court of Rhodes, Greece, from which it apparently appears, that T is sentenced in absentia for forgery committed on 30 April 2005. The defense counsel has stated that the enclosed judgment of 6 March 2007 is identical with arrest warrant number 12/26-2-2010 covered by the European Arrest Warrant of 1 September 2010. The defense counsel is, thus, arguing that T is to be extradited, with a view to prosecution, for an offence for which he was already convicted on 6 March 2007 by the Criminal Court of Rhodes.

On this background, the Danish Ministry of Justice respectfully requests the Hellenic Republic Public Prosecutor's Service of the Courts of Appeal of Dodacanese to inform whether T has already been sentenced for any of the offences covered by the European Arrest Warrant. If that is the case, please provide, in detail, information on the specific circumstances in that respect.

...”

Denne forespørgsel blev den 17. oktober 2011 besvaret således:

”In response to ... we would like to inform you that:

- 1) The Greek authorities requested the extradition of Greek national T for the felony of forgery of cheques that consists of ten (10) sub cases (and 13 in total).
- 2) The offence of forgery of cheque on the Greek Penal System is a felony that drows penalty from five to ten years imprisonment. In the Greek Penal System is also included the offence of publication of cheque that was not paid and is punished with imprisonment of three months until five years. Those two offences are not the same offence.
- 3) At the 12/2010 warrant, only one from the cheques is the one for which T was judged for the offence of cheque (sub case Z). That means that what the defence of T supported, that he has already been judged for the forgery, is untrue. It is also not true that we ask the extradition on action that already has been judged. T as been judged for the felony of forgery of cheque that includes the forgery of thirteen cheques.

...”

Det er ubestridt, at der i sidste sætning i dette brev mangler ordet "not".

Om fire domme afsagt af Kriminalretten i 1. instans på Rhodos over T i
perioden 9. februar 2007 – 9. oktober 2007 fremgår af resumeer udarbejdet af en dansk
tolk bl.a.:

"1) AFGØRELSE AF 9. FEBRUAR 2007 I SAG 971/2007 VED KRIMINAL-
RET TEN AF 1. INSTANS PÅ RODOS, GRÆKENLAND

- hvor T er dømt in absentia i en sag om æreskrænkelse, der
udspringer af, at han den 17.12.2004 udstedte en dækningsløs check på 15.000
euro, for hvilket han blev idømt en bøde på 1.000 euro plus en fængselsstraf på
1 år, som imidlertid ændredes til bøde på 5 euro pr. idømt afsoningsdag.

T er dømt til at betale sagens omkostninger: 40 euro.

2) AFGØRELSE AF 13. FEBRUAR 2007 I SAG 1075/2007 VED KRIMI-
NALRET TEN AF 1. INSTANS PÅ RODOS, GRÆKENLAND

- hvor T er dømt in absentia i en sag, hvor han den
31.12.2004 udstedte en dækningsløs check på 30.000 euro, for hvilket han blev
idømt en bøde på 1.000 euro plus en fængselsstraf på 14 måneder, som imid-
lertid ændredes til bøde på 5 euro pr. idømt afsoningsdag.

T er dømt til at betale sagens omkostninger: 40 euro.

3) AFGØRELSE AF 9. OKTOBER 2007 I SAG 6651/2007 VED KRIMI-
NALRET TEN AF 1. INSTANS PÅ RODOS, GRÆKENLAND

- hvor T er dømt in absentia i en sag om æreskrænkelse, der
udspringer af, at han den 20.12.2004 udstedte en dækningsløs check på 25.000
euro, for hvilket han blev idømt en bøde på 2.000 euro plus en fængselsstraf på
18 måneder, som imidlertid ændredes til bøde på 5 euro pr. idømt afsonings-
dag.

T er dømt til at betale sagens omkostninger: 40 euro.

Det fremgår i alle tre sager, at såfremt afgørelserne ankes, vil dette få opsæt-
tende virkning, men det fremgår ikke, at afgørelserne er blevet anket.

AFGØRELSE AF 6. marts 2007 I SAG 971/2007 VED KRIMINALRET TEN
AF 1. INSTANS PÅ RODOS, GRÆKENLAND

hvor T er dømt in absentia for overtrædelse af checkloven,
idet han den 30.04.2005 udstedte en dækningsløs check på 400.000 euro, for
hvilket han blev idømt en bøde på 5.000 euro [med bogstaver anført "fem"]
plus en fængselsstraf på 5 år.

T er dømt til at betale sagens omkostninger: 40 euro.

Det fremgår, at såfremt afgørelsen ankes, vil dette få opsættende virkning.
..."

Tolken har efterfølgende oplyst, at det ikke fremgår af dommene, om de er blevet forkyndt.

Forsvareren har for landsretten fremlagt en liste af 17. oktober 2011 udarbejdet af ham på grundlag af oplysninger fra T. Listen angiver at indeholde en oversigt over de forseelser, som T begæres udleveret for.

Herudover har forsvareren blandt andet dokumenteret oplysninger om korrupcion i Grækenland og om Unescos fordømmelse af mordet på den græske journalist

I retsmødet den 19. oktober 2011 blev forevist en del af en græsk tv-udsendelse, muligvis fra sommeren 2010, om ulovligheder i forbindelse med vindmølleprojektet på Rhodos, idet der skete oversættelse af tolken. Af udsendelsen fremgår bl.a.:

En journalist fortæller, hvad der reelt skete ved opførelsen af en vindmøllepark på Rhodos. Det oplyses, at vindmølleparken er opført på et fredet areal. Man ser X2 logo og T med et kort. T fortæller, at han har indgivet anmeldelse til anklageren på Rhodos – en person der nu er viceanklager ved den græske højesteret. Journalisten fortæller, at T har oplyst, at anklageren ikke er gået videre med sagen, selv om han sidder med alle sagsakter. Det oplyses, at man i Nordeuropa har fundet ham, som "smurte"/snød/bestak ministeriets ansatte.

Så nævnes de tre personer, som T "smurte":

Den første er ejer og chef for firmaet X3. Han var med til med bestikkelse at opføre Vindmølleparken. Han indsendte en ansøgning og fik tilladelse til at opføre vindmølleparken. Der findes tre aktiebeviser på henholdsvis 5, 5 og 4 mio. drachmer, som forevises, og som er udstedt til ejeren af X3, X4. X4 svarer på journalistens forespørgsel, at han ikke husker sagen. Han lover at ville lede efter aktiebeviserne og informere journalisten. X4 siger, at han ikke præcis husker, på hvilket niveau de arbejdede sammen med T, og hvilke penge der var involveret. Han vil lede i sit arkiv og informere journalisten.

Den anden person er en økonom ved navn X5. Journalisten fortæller, at han har involveret en person i Økonomiministeriet med bestikkelse. X5 beder ved en fax T om et dokument, som skal videregives til personen i ministeriet.

Den tredje er X6, chef for, som har udstedt tre fiktive kontrolattester. De har samme protokolnummer. Den første er dateret 7. september 2000, to dage før fristens udløb, den anden 3. oktober 2000, den sidste ligeledes 7. september 2000. Overskriften på den sidste er en gentagelse af, hvad der er sendt før.

Speakereren i tv-udsendelsen siger, at man nu skal holde øje med, hvilke ulovligheder der sker her: alle tre har samme protokolnummer - Alle er underskrevet af

den samme: X6 Hvordan er det muligt, at ingen af de tre er blevet dømt indtil i dag? X4 X5 og X6

Paneldeltagerne i udsendelsen undrer sig. Det er spændende, men hvad betyder det, spørger journalisten. En paneldeltager siger, at vi taler om perioden 1999, og at han husker, at sådan var den tid. Der tales om, at sådan var det med den højreorienterede regering, man havde dengang. Er det virkelig muligt, at de ikke bliver retsforfulgt? spørger journalisten. Hvordan kan det så være, at de andre er blevet retsforfulgt? Hvorfor bliver folk, som påfører falske datoer på dokumenter, ikke retsforfulgt? Journalisten siger - tilsyneladende retorisk: Viceanklager ved Højesteret: Hvis De er involveret, er vi alle sammen involveret.

Det er oplyst, at de græske myndigheder har indgivet en ny europæisk arrestordre til Justitsministeriet vedrørende yderligere checkforhold, men at behandlingen heraf er udsat på grund af T3's undvigelse. Forsvareren har i tilknytning hertil fremlagt kopier af retsprotokoller, hvorefter ankesager vedrørende checks angiveligt omfattet af denne begæring er blevet afvist.

Supplerende forklaring

Sigtedes hustru, X1, har i retsmødet den 19. oktober 2011 supplerende forklaret bl.a., at familien fra 1994 til 1999 boede i Danmark, hvor T rejste meget for at etablere vindmølleprojektet på Rhodos. I årene 1999 – 2007 boede de på Rhodos, men holdt alle fire sommerferie og jul på gården hos hendes forældre i Danmark. Hun og børnene flyttede til Danmark og blev tilmeldt folkeregisteret i juli 2007. De har et hus, som de købte i 2004. T kom til Danmark omkring december 2007. Han bor og har sine personlige ejendele i Danmark. X7 har haft mulighed for at se trusselsbrevet fra Tyskland, idet han kom i cafeen dagen efter, hun havde modtaget det. Han har været på cafeen i alt tre gange. Hun havde brevet i sin taske, men han kan muligvis have haft fingrene i tasken. Hun og børnene ikke er blevet truet eller chikaneret efter den 13. maj 2011. Søndag den 16. oktober 2011 kørte hun T til stationen i , hvor hun satte ham af. Han havde oplyst, at han skulle til møde med advokat Tyge Trier. Hun opdagede natten til mandag, at han ikke var kommet hjem. Han har været meget nervøs og fået medicin, mens han sad i arresten. Den sidste uge har han grædt meget. Han syntes ikke, at sagen var klar til mundtlig forhandling, og det tog modet fra ham, at advokaten havde tilkendegivet, at sagen højst sandsynligt ville blive gennemført. Han kunne ikke nå at få de relevante dokumenter fra Rhodos, selv om han har bedt om hjælp fra sin familie. Myndighederne har nægtet at udlevere hans straffeattest.

Hun ved ikke, hvem der stod bag truslerne den 24. maj 2004 på Rhodos. I sommeren 2004 blev T overfaldet af to betjente i civil, som han kendte. Hun så, at hans tøj var tilsmudset efterfølgende. Han fortalte, at han var blevet truet, puffet og væltet omkuld. I årene 2004 - 2007 modtog T ofte stævninger m.v., der blev sat på deres dør med tape. I 2007 havde de ikke længere råd til vagt, hvorfor de tog til Danmark af hensyn til deres sikkerhed.

I efteråret 2007/foråret 2008, muligvis senere, indgav T en anmeldelse. Han havde forinden opholdt sig på et hotel og samlet alle dokumenter om korrupsion og KZ's rolle, der bl.a. viste, hvordan han var blevet "doublecrossed" af KZ. Materialet blev afleveret til advokater, dommere, anklagemyndighed, journalister m.v. T har gjort meget for at få sandheden frem i de græske medier. Det var vigtigt for ham at vise, at han nok havde gjort noget forkert, men at det var efter ønsker og ordrer fra andre. Han ønskede, at de andre skyldige også skulle trækkes med ned. T har ikke talt med hende om risikoen ved at komme i fængsel i Grækenland, men har tidligere sagt, at han ikke vil overleve i Grækenland - fordi han har udleveret så mange politikere, ministre, bl.a. KZ, den amerikanske efterretningstjeneste m.v. Hun ved, at han haft et møde med journalister på . Derudover har de haft besøg af journalister i deres hjem her i Danmark. Journalisten, K9, boede på Kro. T blev chokeret, da journalisten blev dræbt i 2010. Herefter stoppede kontakten til tv-kanalen. Det er hendes subjektive opfattelse, at T ønskes udleveret til Grækenland for at blive "skaffet af vejen" - og ikke på grund af checksagen. Han har bedt hende om ikke at flytte til Grækenland igen - af hensyn til hendes sikkerhed.

Familien har besøgt T hver søndag under varetægtsfængslingen i arresten i . Børnene er nu integreret i Danmark og er under uddannelse i skole og gymnasium. De vil ikke få deres far at se igen, hvis han bliver udleveret til Grækenland, hvor han muligvis vil få 20 års fængsel.

Anbringender

Forsvareren har til støtte for de nedlagte påstande navnlig anført, at betingelserne for udlevering ikke er opfyldt, idet udlevering vil være i strid med udleveringslovens § 10 d, stk. 1, idet det ikke er godtgjort, at der ikke er afsagt endelige domme vedrørende forhold, der

er omfattet af arrestordren. Anklagemyndigheden har således ikke godtgjort, at udeblivelsesdom af 6. marts 2007 vedrørende en check på 400.000 € ikke er endelig, ligesom der foreligger fire appelsager, som er afvist, hvorefter de pågældende domme må anses for endelige. T kunne i stedet muligvis være begæret udleveret med henblik på straffuldbyrdelse, og der burde være indhentet yderligere oplysninger fra de græske myndigheder, jf. Rådets Rammeafgørelse om europæiske arrestordre m.v. artikel 4, stk. 1, nr. 5, artikel 4a og artikel 15. De græske myndigheder burde have oplyst om afsagte domme og herunder oplyst om, hvorvidt forkyndelse var sket, jf. artikel 8, stk. 1, litra c og Håndbogen pkt. d. De danske myndigheder kan ikke ved afgørelse af sagen blot udtage checkforholdet vedrørende de 400.000 €, ligesom denne sag og de afviste appelsager giver anledning til betænkelighed i forhold til udleveringslovens § 10 d, stk. 1, og princippet om "ne bis in idem" i den 7. tillægsprotokol artikel 4, stk. 1. Endvidere er det gjort gældende, at udlevering vil være i strid med udleveringslovens § 10 h, idet der er fare for, at T

i Grækenland vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter. De foreliggende oplysninger om trusler og frygt samt dødsfald giver anledning til en sådan betænkelighed, at udlevering bør nægtes, jf. tillige Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. Udlevering vil tillige være i strid med udleveringslovens § 10 i, idet T har opholdt sig i Danmark i længere tid, ligesom der er særligt tungtvejende hensyn til T's familie, der ikke har reel mulighed for at rejse tilbage til Grækenland. Såfremt udleveringsbetingelserne findes opfyldt, gøres det gældende, at T har fast bopæl i Danmark, og at der i medfør af udleveringslovens § 10 b, stk. 1, bør fastsættes vilkår om, at han overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at betingelserne for udlevering i udleveringslovens § 10 a, stk. 2, er opfyldt, og at bestemmelserne i udleveringslovens §§ 10 d, 10 h og 10 i, ikke er til hinder herfor. De formelle betingelser er overholdt, og det er ikke en fejl, at rubrikken om eksigibel dom ikke er udfyldt i arrestordren. Det forhold, at T

ved udeblivelsesdom af 6. marts 2007 er dømt for udstedelse af en dækningsløs check på 400.000 €, giver ikke grundlag for at nægte udlevering i medfør af udleveringslovens § 10 d, stk. 1. Efter det oplyste er dommen ikke endelig, ligesom de græske myndigheder har oplyst, at der ikke er domfældt for forhold, som er omfattet af arrestordren. Hertil kommer, at der er væsentlig forskel på dokumentfalsk og udstedelse af en dækningsløs check. Subsidiært kan denne ene check eventuelt udtages, således at der sker ud-

levering på baggrund af de øvrige checkforhold. De påberåbte appelsager angår ikke nærværende udleveringsbegæring, men den nye arrestordre. De foreliggende oplysninger om trusler giver ikke grundlag for at antage, at der er fare for, at T vil blive udsat for forfølgelse fra de græske myndigheders side, og det forhold, at T

måtte frygte andre personer, er ikke til hinder for udlevering efter udleveringslovens § 10 h. Der foreligger heller ikke helbredsmæssige eller personlige forhold, som medfører, at udlevering vil være i strid med humanitære hensyn, jf. udleveringslovens § 10 i. Endelig er det gjort gældende, at der ikke er grundlag for at antage, at T ikke vil få en retfærdig rettergang i Grækenland.

Landsrettens begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført i Justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010, tiltræder landsretten, at betingelserne i udleveringslovens § 10 a, stk. 2, for udlevering af T til strafforfølgning i Grækenland er opfyldt.

Det afgørende spørgsmål er navnlig, om bestemmelserne i udleveringslovens §§ 10 d, 10 h og 10 i samt Rådets Rameafgørelse om den europæiske arrestordre m.v. artikel 4, stk. 1, nr. 5, artikel 4a og artikel 15, er til hinder for udlevering.

Det fremgår af arrestordren, at der i vidt omfang er tale om forhold, der angår dokument-falsk vedrørende checks. Det forhold, at T ved udeblivelsesdom af 6. marts 2007 er dømt for den 30. april 2005 at have udstedt en dækningsløs check på 400.000 €, giver ikke grundlag for at antage, at udlevering vil være i strid med udleveringslovens § 10 d og princippet om "ne bis in idem". Der er tale om væsentligt forskellige strafbare forhold, ligesom der efter det oplyste i det udarbejdede resume over dommen ikke er grundlag for at anse denne for eksigibel. Dette forhold, herunder den manglende udfyldelse af rubrikken om eksigible domme, findes derfor ikke at være til hinder for udlevering.

Efter de foreliggende oplysninger finder landsretten ikke grundlag for at antage, at der er fare for, at T ved udlevering vil blive udsat for forfølgelse fra de græske myndigheders side, hvorfor det tiltrædes, at bestemmelsen i udleveringslovens § 10 h, stk. 1, ikke er til hinder for udlevering.

Der foreligger ikke oplysninger om helbredsmæssige forhold eller personlige forhold, som giver grundlag for at antage, at udlevering vil være i strid med humanitære hensyn. Det forhold, at T frem til sin undvigelse har opholdt sig en periode i Danmark, kan ikke tillægges afgørende betydning henset til T og familiens betydelige tilknytning til Grækenland, herunder familiens tidligere ophold og bopæl i Grækenland fra 1999 til 2007.

Landsretten finder ikke grundlag for at fastsætte vilkår om, at T overføres til Danmark med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, jf. udleveringslovens § 10 b, stk. 1.

Herefter, og idet det i øvrigt anførte ikke kan føre til et andet resultat, stadfæstes byrettens kendelse.

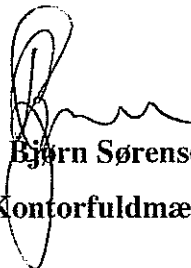
T h i b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 12. januar 2012

Bjørn Sørensen
Kontorfuldmægtig

Udskrift af dombogen

K E N D E L S E

17. maj 2011
afsagt den 29. marts 2011

Rettens nr. 9-222/2011
Politiets nr. 1200-99997-00008-10

Anklagemyndigheden
mod
T

Arrestantsag

K E N D E L S E:

Der har ikke medvirket domsmænd.

Justitsministeriet anmodede i en telefax af 13. december 2010 Midt- og Vestsjællands Politi om snarest efter reglerne i udleveringsloven at behandle en europæisk arrestordre fra myndighederne i Grækenland om udlevering af alias T Om navnet se retsbo-gen fra den 29. marts 2011 side 1.

Den 7. januar 2011 indbragte Midt- og Vestsjællands Politi sagen for retten i Roskilde. T var forinden blevet varetægtsfængslet ved retten i Roskildes kendelse af 17. september 2010. Han var blevet anholdt samme dag kl. 11.15. Han har ikke været på fri fod siden. Han har ikke været undergivet isolation.

Det er dokumenteret, at det danske justitsministerium den 22. december 2010 afgjorde, at T på baggrund af den europæiske arrestordre fra de græske myndigheder afgjorde, at T skulle udleveres til strafforfølgning til Grækenland. T har anmodet om, at Justitsministeriets afgørelse blev indbragt for retten

T i Grækenland er tiltalt for dokumentfalsk, bedrageri, tyveri og underslæb, som det nærmere er beskrevet i Den europæiske arrestordre..

Påstande

SA
1

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at Justitsministeriets afgørelse om udlevering af T til strafforfølgning i Grækenland godkendes.

T har nedlagt påstand om, at Justitsministeriets afgørelse ophæves således, at han ikke udleveres. Han har påberåbt sig udleveringslovens § 10 h og i, samt den Europæiske Menneskeretskonvention artikel 3 og 6.

Sagens oplysninger

Der er under sagen afgivet forklaring af V1, Grækenland, og V2, Grækenland, samt af T's ægtefælle X. Forklaringerne er blevet protokolleret mens dem, der afgav forklaringer hørte på det. Protokollaterne er blevet oversat til et sprog de pågældende og T forstod og protokollaterne er alle blevet godkendt af den der havde afgivet forklaring. Protokollaterne er gengivet i retsbogen for den 29. marts 2011 og 13. maj 2011. Der henvises til retsbogen.

Der er endvidere dokumenteret en lang række bilag, der ligeles er beskrevet i retsbogen.

Rettens begrundelse og afgørelse

T har ved sagens start tilkendegivet, at han nægtede sig skyldig i det, han er tiltalt for i Grækenland. Han har imidlertid forklaret, at et selskab, han var direktør og bestyrelsesformand for, mens han havde disse poster, ved brug af falske dokumenter og foregivender opnåede tilskud fra EU, som selskabet ikke var berettiget til, at han har medvirket til dokumentfalsk og, at han har bestukket embedsmænd og medvirket til bestikkelse af andre embedsmænd, og at han, mens han var direktør og bestyrelsesformand, vidste, at andre selskabsdeltagere bestak embedsmænd, uden han foretog sig noget i den anledning. Retten skal ikke forholde sig til tiltalen, men T's egen forklaring gør, at retten i hvert fald ikke kan nægte udlevering efter udleveringslovens § 3, stk. 4.

Grækenland er nu et demokrati og medlem af EU. Retten har absolut intet grundlag for at statuere, at det må frygtes, at Grækenland vil overtræde hverken den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 3 eller 6. Noget sådant ville også medføre alvorlige konsekvenser for Grækenland som medlem af EU og andre internationale sammenslutninger og organer.

Hvis en person er i involveret i alvorlig økonomisk kriminalitet og i sin forklaring i retten eller til politiet angiver medgerningsmænd, vil en sådan person være i risiko for repressalier både som frihedsberøvet og på fri fod. Sådant er det i Danmark og sådan vil det formentlig også være i Grækenland.

Det er så de danske og græske myndigheders pligt i det omfang, de formår, at beskytte sådanne personer. Udleveringslovens § 10 h tager ikke sigte på sådan forfølgelse, men på en sådan forfølgelse som er beskrevet i bestemmelsen. Det fremgår af forklaringerne, at **T** også nu i Danmark forfølges af antageligvis medgerningsmænd. Det har ikke nogen relevans for udleveringssagen.

Udleveringslovens § 10 h hindrer derfor ikke udlevering.

Der er intet i **T's** egne forhold, der tilsiger, at udlevering skulle nægtes efter udleveringslovens § 10 i. Han er græsk statsborger, han har begået de handlinger, tiltalen angår i Grækenland, han taler sproget og har familie og venner der. Hans danske familie er etableret i Danmark, har bolig og er sikret forsørgelse. Der foreligger herefter ikke en sådan særlig situation, at udlevering skal nægtes af humanitære grunde efter udleveringslovens § 10 i.

Retten tager herefter Midt- og Vestsjællands Politis påstand til følge.

Derfor bestemmes :

Retten godkender justitsministeriets afgørelse af 22. december 2010 om, at **T** alias **T** skal udleveres til straf-
følgning i Grækenland.

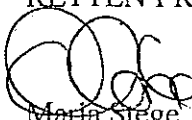
T skal betale sagens omkostninger.

Mogens Pedersen

/mjs

Udskriftens rigtighed bekræftes.

RET TEN I ROSKILDE, den 18. maj 2011

Maria Stege
kontorfuldmægtig